

kan ifølge 2. pkt. endvidere kræve sine udlæg til hjemtransport og anden bistand godtgjort af den pågældende. Bestemmelsen i 2. pkt. indebærer, at fonden ikke skal opgøre sådanne udlæg på den enkelte kunde.

Såfremt kunden kan gøre erstatningskrav gældende imod tredjemænd, afgøres det efter almindelige obligationsretlige regler, om fonden indtræder i disse, når den har ydet godtgørelse til kunden. Reglen i stk. 1 omfatter heller ikke spørgsmålet om, i hvilket omfang rejsegarantifonden kan gøre erstatningskrav gældende imod tredjemænd, der har medvirket til at påføre fonden tab.

Fonden forudsættes i øvrigt – også af præventive grunde – at være særligt opmærksom på, om den vil kunne gøre ansvar gældende imod personer, der har påført den tab eller medvirket hertil. Rejsegarantifondens eksistens og dækning af rejsekunders forudbetalinger medfører, at rejsekunder ved disse forudbetalinger vil være mindre agtpågivende, end tilfældet ellers vil være.

Hvis en rejsearrangør driver virksomhed i selskabsform med begrænset hæftelse og udnytter situationen til at drive virksomheden på uforvarsligt grundlag, er der derfor særlig grund for rejsegarantifonden til at være opmærksom på, om rejsearrangørvirksomhedens ledelse herved har pådraget sig et personligt erstatningsansvar.

Fonden skal i første række søge sine krav dækket i den stillede garanti, jf. § 8, stk. 3, 3. pkt. Der kan imidlertid være tvivl om, hvorvidt en person har solgt rejsearrangementer i eget navn eller som formidler, ligesom der i særlige situationer kan opstå tvivl om, hvorvidt en formidlers handlinger har forpligtet arrangøren. I sådanne tilfælde må fonden, hvis den finder, at ansvarsspørgsmålet er tvivlsomt, afvente at gøre regres for udgifterne til bistand til kunderne indtil spørgsmålet er blevet løst ved domstolene under en af fonden anlagt sag.

Som følge af pakkerejselovens § 28 hæfter formidleren umiddelbart over for kunden for økonomiske krav, der i medfør af pakkerejseloven kan rejses over for arrangøren. Hensigten med denne regel er at give kunden optimale muligheder for at få opfyldt sine krav. Da det ikke har været formålet med hæftelsesreglen at give rejsegarantifonden en bedre retstilling over for formidleren end efter de før vedtagelsen af pakkerejseloven gældende regler, bør formidleren ikke komme til at hæfte for arrangørens insolvens mv. i videre omfang, end tilfældet var før.

Der er derfor i *stk. 2* fastsat, at fonden kun indtræder i kundens krav imod en formidler, hvor denne har pådraget sig ansvar på andet grundlag end bestemmelsen i pakkerejselovens § 28, stk. 1. Et sådan

ansvar for en formidler vil fx. være tilstede, hvis formidleren har solgt en rejse og modtaget forudbetaling uagtet, at formidleren havde et sådant kendskab til arrangørens økonomiske forhold, at formidleren indså eller burde have indset, at arrangøren ikke ville være i stand til at gennemføre rejsen, eller der ville være en betydelig risiko herfor.

Der er endvidere i § 5, stk. 5, skabt hjemmel for, at fonden kan yde en godtgørelse til en formidler, der efter en arrangørs konkurs eller insolvens har opfyldt kundens krav.

For at sikre mod nærliggende risici for misbrug af fonden har man afstået fra at indføre et retskrav for formidleren til godtgørelse i tilfælde, hvor formidleren har opfyldt en kundes krav i medfør af pakkerejselovens § 28, stk. 1. Ved vurderingen af, om der skal ydes godtgørelse, vil fonden bl.a. kunne tage hensyn til de omstændigheder, som aftalen er indgået under. Fondens forventes imidlertid alene at afslå at yde godtgørelse, hvor formidleren har pådraget sig ansvar på andet grundlag end § 28, stk. 1, eller hvor der forligger andre særlige forhold, der kan anses som en udnyttelse af fonden.

Såfremt en formidler har ydet hjemtransport til strandede kunder vil fonden ved udmålingen af godtgørelsen kunne tage hensyn til, om den kunne have sikret en mere økonomisk hjemtransport af kunderne.

Ved økonomisk sammenbrud hos en udenlandsk arrangør kan fonden søge sig fyldestgjort i den af formidleren stillede garanti, jf. *stk. 3*, 1. pkt., uanset om kunden måtte have noget krav mod formidleren. Hvis formidleren uretmæssigt ikke har stillet garanti, fører det ikke til en bedre retstilling for formidleren, jf. *stk. 3*, 2. pkt. Ifølge denne bestemmelse hæfter formidleren i denne situation over for fonden for garantiens størrelse.

Stk. 4 pålægger formidleren at være opmærksom på, om arrangøren har stillet garanti. Hvis arrangøren uretmæssigt ikke har stillet garanti, hæfter formidleren tillige for garantien. Er der flere formidlere for denne samme arrangør, hæfter formidlerne solidarisk.

Stk. 5 indebærer, at en virksomhed, der har tilrettelagt et rejsearrangement (i rejsebranchen ofte benævnt »den tekniske arrangør«) og solgt det til en arrangør med henblik på, at arrangementet skal videresælges, hæfter over for fonden, uanset om virksomheden har modtaget betaling.

Sælgeren af rejsearrangementet kan dog undgå denne hæftelse, såfremt omstændighederne i forbindelse med sælgerens salg af rejsearrangementet var sådanne, at sælgeren måtte gå ud fra som sikkert, at